

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (åttonde avdelningen)

den 17 april 2024*

”EU-varumärke – Invändningsförfarande – Ansökan om registrering av figurmärke ’in Insajderi’ som EU-varumärke – Äldre nationellt ordmärke ’INSAJDERI’ och figurmärke ’in Insajderi Gazetë online’ – Relativt registreringshinder – Artikel 8.3 i förordning (EU) 2017/1001 – Omfattning av den prövning som överklagandenämnden ska göra – Artikel 27.2 i delegerad förordning (EU) 2018/625 – Bevisning har inte lagts fram – Översättning – Artikel 7 i delegerad förordning 2018/625 – Rätten att yttra sig – Artikel 41 i stadgan om de grundläggande rättigheterna – Artikel 94.1 i förordning 2017/1001 – Möjlighet för överklagandenämnden att godta bevisning som lagts fram för första gången inför nämnden – Artikel 27.4 i delegerad förordning 2018/625 – Artikel 95.2 i förordning 2017/1001”

I mål T-119/23,

Insider LLC, Pristina (Kosovo), företrätt av advokaten M. Ketler,

klagande,

mot

Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), företräd av D. Gája, i egenskap av ombud,

motpart,

varvid motparten i förfarandet vid EUIPO:s överklagandenämnd var

Florim Alaj, Zug (Schweiz),

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av ordföranden A. Kornezov samt domarna K. Kecsmár (referent) och S. Kingston,

justitiesekreterare: V. Di Bucci,

efter den skriftliga delen av förfarandet,

* Rättegångsspråk: engelska.

med beaktande av att ingen av parterna inom tre veckor efter delgivningen av underrättelsen om att den skriftliga delen av förfarandet avslutats hade inkommit med någon begäran om muntlig förhandling, och av att tribunalen, med tillämpning av artikel 106.3 i tribunalens rättegångsregler, har beslutat att avgöra målet på handlingarna,

följande

Dom

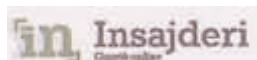
- 1 I överklagande har klaganden, Insider LLC, med stöd av artikel 263 FEUF yrkat ogiltigförklaring av det beslut som meddelades av femte överklagandenämnden vid Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) den 5 december 2022 (ärende R 1152/2022–5) (nedan kallat det överklagade beslutet).

Bakgrund

- 2 Den 16 juni 2020 ingav den andra parten i förfarandet vid överklagandenämnden, Florim Alaj, en ansökan om registrering av EU-varumärke till EUIPO avseende följande figurkännetecken:

- 3 Det sökta varumärket avsåg varor som omfattas av klass 41 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg, och motsvarar följande beskrivning: ”Tillhandahållande via internet av information, nyheter och kommentarer som rör undervisning, underhållning och idrott på nyhetsområdet”.
- 4 Sökanden framställde en invändning mot registreringen av det sökta varumärket för de tjänster som avses i punkt 3 ovan.
- 5 Invändningen grundade sig på följande två äldre varumärken som registrerats i Kosovo den 5 maj 2020, avseende tjänster i klasserna 35, 38 och 41:
 - det kosovanska ordmärket nr 27 062 INSAJDERI, och
 - det nedan återgivna kosovanska figurmärket nr 27063:

- 6 Den grund som åberopades till stöd för invändningen var den som avses i artikel 8.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001 av den 14 juni 2017 om EU-varumärken (EUT L 154, 2017, s. 1).

- 7 Den 10 maj 2022 biföll invändningsenheten invändningen och avslag ansökan om registrering av det sökta varumärket för samtliga de tjänster som avses i punkt 3 ovan.
- 8 Den 30 juni 2022 överklagade den andra parten i förfarandet vid överklagandenämnden invändningsenhetens beslut.
- 9 Genom det överklagade beslutet biföll överklagandenämnden överklagandet, upphävde invändningsenhetens beslut och avslag invändningen i dess helhet, med motiveringen att klaganden inte före utgången av den föreskrivna fristen för att lägga fram sakomständigheter, bevisning och argument till stöd för invändningen hade visat att de äldre varumärken som åberopades existerade och att klaganden var innehavare av dem, i enlighet med artiklarna 7.2 och 8.1 i förordning 2017/1001. Överklagandenämnden ansåg bland annat att de bestyrkta översättningar av registreringsintygen för de äldre varumärkena som klaganden hade gett in som bevis för att nämnda varumärken existerade och för att klaganden var innehavare av dem (nedan kallade översättningarna) var icke-officiella översättningar där originaltexten inte var synlig, vilket gjorde det omöjligt att kontrollera om väsentliga uppgifter nämndes i originalintyget.

Parternas yrkanden

- 10 Klaganden har yrkat att tribunalen ska
 - ogiltigförklara det överklagade beslutet, och
 - förplikta EUIPO att ersätta rättegångskostnaderna.
- 11 EUIPO har yrkat att tribunalen ska
 - ogilla överklagandet, och
 - förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna för det fall parterna kallas till förhandling.

Rättslig bedömning

- 12 Klaganden har anfört tre grunder till stöd för sitt överklagande. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 27.2 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2018/625 av den 5 mars 2018 om komplettering av förordning 2017/1001 och om upphävande av delegerad förordning (EU) 2017/1430 (EUT L 104, 2018, s. 1). Den andra grunden avser åsidosättande av artikel 7 i nämnda delegerade förordning och av artiklarna 24–26 i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2018/626 av den 5 mars 2018 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för vissa bestämmelser i förordning 2017/1001 och om upphävande av genomförandeförordning (EU) 2017/1431 (EUT L 104, 2018, s. 37). Den tredje grunden avser åsidosättande av artikel 41.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) jämförd med artikel 94.1 andra meningen i förordning 2017/1001.
- 13 Tribunalen kommer först att pröva den första grunden, därefter den tredje grunden och slutligen, om så behövs, den andra grunden.

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 27.2 i delegerad förordning 2018/625

- 14 Klaganden har gjort gällande att motparten i förfarandet inte hade bestritt förekomsten av de äldre varumärkena vid överklagandenämnden. Överklagandenämnden åsidosatte således artikel 27.2 i delegerad förordning 2018/625 genom att ex officio pröva denna omständighet och översättningarnas äkthet. Klaganden har i detta avseende gjort gällande att överklagandenämnden inte förklarade varför denna prövning var nödvändig för att säkerställa en korrekt tillämpning av förordning 2017/1001 eller på vilket sätt den avsåg väsentliga formkrav i den mening som avses i artikel 27.2 i delegerad förordning 2018/625. Slutligen har klaganden i huvudsak hävdats att frågan om översättningarnas äkthet är en sakfråga snarare än en rättsfråga, vilket innebär att ovannämnda artikel inte är tillämplig i detta avseende.
- 15 EUIPO har bestritt klagandens argument.
- 16 Tribunalen erinrar inledningsvis om att det föreligger en funktionell kontinuitet mellan å ena sidan EUIPO:s olika instanser och å andra sidan överklagandenämnderna. Överklagandenämndernas kontroll begränsas inte endast till en kontroll av lagenligheten av det beslut som överklagats till nämnden, utan den utgör en ny prövning av tvisten i sin helhet (överklagandets devolutiva verkan), där överklagandenämnderna till fullo och på nytt ska pröva den ursprungliga tvisten och beakta den bevisning som ingetts i rätt tid. Det framgår av artikel 71.1 i förordning 2017/1001 att överklagandenämnden, till följd av det överklagandet till nämnden, ska göra en ny, fullständig prövning av invändningen i sak, det vill säga både en rättslig prövning och en prövning av de faktiska omständigheterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 december 2017, Coca-Cola/EUIPO – Mitico (Master), T-61/16, EU:T:2017:877, punkt 115 och där angiven rättspraxis).
- 17 Såsom framgår av artikel 7.2 i delegerad förordning 2018/625 ska den invändande parten lämna bevis för förekomst, giltighet och omfattning av skyddet för dennes äldre varumärke eller rättighet, bland annat genom intyg om ingivande av ansökan, registrering eller förnyelse, samt bevis för rätten att lämna in en invändning inom den fastställda tidsfristen för att lägga fram sakomständigheter, bevis och argument till stöd för invändningen. Om invändningen grundar sig på artikel 8.3 i förordning 2017/1001 ska den invändande parten lägga fram bevis för att denne är innehavare av det äldre varumärket och för sin relation till ombudet eller företrädaren. Det framgår dessutom av artikel 7.4 i delegerad förordning 2018/625 att intyg om ingivande, registrering eller förnyelse ska lämnas in på handläggningspråket eller åtföljas av en översättning till det språket.
- 18 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som tribunalen ska pröva om överklagandenämnden ex officio kunde pröva dels om de äldre varumärkenas registreringsbevis hade getts in i original och om det förelåg ett skydd för de äldre varumärkena samt det skyddets giltighet och omfattning liksom om klaganden var innehavare av de varumärkena, dels om översättningarna var äkta.
- 19 Det framgår av artikel 27.2 andra meningen i delegerad förordning 2018/625 att rättsliga frågor som parterna inte tar upp får prövas av överklagandenämnden om det rör sig om sådant som måste lösas för att säkerställa en korrekt tillämpning av förordning 2017/1001 med beaktande av sakomständigheter, bevis och argument framlagda av parterna eller om det rör sig om väsentliga formkrav.

- 20 Det följer av artikel 7 i delegerad förordning 2018/625 att den omständigheten att en invändning styrks genom bevis för att de äldre varumärken som invändningen grundar sig på existerar och är giltiga samt omfattningen av skyddet, samt invändarens rätt att framställa en invändning enligt artikel 8 i förordning 2017/1001, är nödvändiga villkor för att invändningen ska kunna bifallas.
- 21 Överklagandenämnden gjorde således rätt som ex officio prövade om invändningen om det äldre varumärket var riktig i enlighet med artikel 7 i delegerad förordning 2018/625, eftersom bevis för att de äldre varumärken som invändningen grundar sig på existerar och är giltiga samt omfattningen av skyddet, samt att invändaren är innehavare av de varumärkena, utgör nödvändiga villkor för att de relativa registreringshindren enligt artikel 8.3 i förordning 2017/1001 ska vara tillämpliga. Av detta följer att invändningen om de äldre rättigheterna omfattas av tillämpningsområdet för artikel 27.2 andra meningen i delegerad förordning 2018/625.
- 22 I motsats till vad klaganden har gjort gällande är frågan om översättningarnas äkthet en rättsfråga. Såsom påpekats i punkt 17 ovan utgör nämligen iakttagandet av skyldigheten att styrka invändningen och att tillhandahålla en översättning till handläggningspråket av den bevisning som ingetts i detta syfte en fråga som överklagandenämnden är skyldig att pröva enligt artikel 7 i delegerad förordning 2018/625 och som kan påverka överklagandenämndens bedömning av överklagandet. Finns det ingen möjlighet att försäkra sig om att översättningarna stämmer överens med originalhandlingarna, är risken dessutom att varumärkessökanden inte har kunnat försvara sig på rätt sätt (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 13 december 2016, Guiral Broto/EUIPO – Gastro & Soul (CAFE DEL SOL), T-549/15, ej publicerad, EU:T:2016:719, punkt 28).
- 23 Överklagandenämnden hade således fog dels för att ex officio ta upp att de äldre varumärkenas registreringsintyg inte hade getts in i original och att pröva förekomsten, giltigheten och omfattningen av skyddet för de äldre varumärkena samt om klaganden var innehavare av dem, dels för att ex officio kontrollera att översättningarna var äkta.
- 24 Av detta följer att talan inte kan bifallas såvitt avser den första grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av artikel 41.1 i stadgan jämförd med artikel 94.1 andra meningen i förordning 2017/1001

- 25 Klaganden har i huvudsak gjort gällande att överklagandenämnden åsidosatte artikel 41.1 i stadgan genom att ex officio ta upp dels att registreringsintygen för de motstående varumärkena inte hade företetts i original, dels att det var tveksamt om översättningarna av dessa handlingar var äkta, utan att dessförinnan ge klaganden tillfälle att yttra sig i denna fråga.
- 26 EUIPO har bestritt klagandens argument och gjort gällande att klaganden under det administrativa förfarandet inte gav in något registreringsintyg för de äldre varumärkena i original, trots att klaganden den 8 mars 2021 mottog ett meddelande där klaganden underströk sin skyldighet att styrka de äldre rättigheterna inom den föreskrivna fristen. Enligt klaganden var överklagandenämnden inte skyldig att enbart grunda sig på översättningarna, och den kunde inte enbart på denna enda grund kontrollera om väsentliga uppgifter såsom inlämningsdatum, innehavaren eller förteckningen över tjänster nämndes i originalintyget. EUIPO har vidare gjort gällande att överklagandenämnden inte åsidosatte klagandens rätt att yttra sig, eftersom klaganden enligt artikel 7.2 i delegerad förordning 2018/625 hade kännedom om skyldigheten att lägga fram bevisning för förekomst, giltighet och omfattning av skyddet för de äldre varumärkena

samt bevisning för att klaganden hade rätt att framställa en invändning. Slutligen var överklagandenämnden inte skyldig att informera klaganden om brister i den bevisning som denne hade gett in till stöd för invändningen, vilket framgår av artikel 8.1 och 8.9 i nämnda delegerade förordning.

- 27 Tribunalen erinrar inledningsvis om att enligt artikel 94.1 andra meningen i förordning 2017/1001 får EUIPO:s beslut endast grunda sig på omständigheter eller bevis som parterna har haft tillfälle att yttra sig över. Denna bestämmelse utgör en specifik tillämpning av den allmänna principen om skydd för rätten till försvar, vilken också slås fast i artikel 41.2 a i stadgan, enligt vilken personer vars intressen påverkas av myndighetsbeslut ska ges tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt framföra sina synpunkter (dom av den 8 juni 2022, Apple/EUIPO – Swatch (THINK DIFFERENT), T-26/21–T-28/21, ej publicerad, EU:T:2022:350, punkt 40).
- 28 Alla unionsrättsakter måste iaktta de grundläggande rättigheterna, såsom dessa erkänns i stadgan. Iakttagandet av dessa rättigheter utgör ett villkor för att rättsakterna ska vara lagenliga, vilket det ankommer på unionsdomstolen att kontrollera inom ramen för det fullständiga system för rättsmedel som upprättats genom EUF-fördraget. Det ankommer på unionens institutioner, organ och byråer att iaktta stadgan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 september 2008, Kadi och Al Barakaat International Foundation/rådet och kommissionen, C-402/05 P et C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkterna 283–285, och yttrande 2/13 (Unionens anslutning till Europakonventionen) av den 18 december 2014, EU:C:2014:2454, punkterna 169 och 171).
- 29 Rätten att yttra sig i alla förfaranden, vilken föreskrivs i artikel 41.2 a i stadgan och ingår som en integrerad del av rätten till försvar, innebär att var och en garanteras en möjlighet att på ett meningsfullt och effektivt sätt framföra sin ståndpunkt under det administrativa förfarandet, och innan ett beslut fattas som kan påverka hans eller hennes intressen på ett ogynnsamt sätt (se dom av den 27 juli 2022, RT France/rådet, T-125/22, EU:T:2022:483, punkt 75 och där angiven rättspraxis).
- 30 Rätten att yttra sig omfattar vidare samtliga faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för beslutet som rättsakt, men inte den beslutande myndighetens planerade slutliga ställningstagande (se dom av den 7 februari 2007, Kustom Musical Amplification/harmoniseringskontoret (Formen på en gitarr), T-317/05, EU:T:2007:39, punkt 27 och där angiven rättspraxis).
- 31 Det ankommer på EUIPO att ge parterna i ett förfarande inför myndighetens instanser tillfälle att göra gällande sina ståndpunkter rörande alla de omständigheter som utgör grunden för de instansernas beslut (se dom av den 20 mars 2019, Prim/EUIPO – Primed Halberstadt Medizintechnik (PRIMED), T-138/17, ej publicerad, EU:T:2019:174, punkt 27 och där angiven rättspraxis).
- 32 I förevarande fall har det inte bestritts att överklagandenämnden avslög invändningen med tillämpning av artiklarna 7.2 och 8.1 i delegerad förordning 2018/625, utan att klaganden haft möjlighet att ta ställning till det avgörande skälet i detta beslut. Överklagandenämnden tog nämligen själv upp att registreringsintygen för de äldre varumärkena saknades i original och att det var tveksamt om översättningarna var äkta och drog av detta, såsom nämnts i punkt 9 ovan, slutsatsen att klaganden inte hade visat att de äldre varumärkena existerade och att klaganden var innehavare av dem och att invändningen därför skulle avslås. Som klaganden har anfört i sin

- tredje grund, utgör det ett förfarandefel att överklagandenämnden prövade den frågan ex officio utan att höra klaganden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 december 2016, CAFE DEL SOL, T-549/15, ej publicerad, EU:T:2016:719, punkt 31 och där angiven rättspraxis).
- 33 Det går emellertid bara att slå fast att rätten till försvar har åsidosatts om underlåtenheten att beakta en berörd parts ställning har haft en konkret inverkan på den berördes möjlighet att försvara sig. Det kan inte krävas av klaganden att den visar att det angripna beslutet skulle ha haft ett annat innehåll om det konstaterade åsidosättandet inte förelegat, utan endast att ett sådant antagande inte är helt uteslutet, då klaganden hade kunnat förbereda ett bättre försvar om förfarandefelet inte hade begåtts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/rådet, C-141/08 P, EU:C:2009:598, punkt 94 och där angiven rättspraxis, och dom av den 20 mars 2019, PRIMED, T-138/17, ej publicerad, EU:T:2019:174, punkt 28 och där angiven rättspraxis).
- 34 Det ska således prövas om det inte är helt uteslutet att förfarandet skulle ha lett till ett annat resultat om det förfarandefel som avses i punkt 32 ovan inte hade förelegat.
- 35 I det här fallet är detta inte uteslutet. Om överklagandenämnden hade gett klaganden tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt yttra sig om huruvida registreringsintygen i original för de äldre varumärkena saknades, skulle klaganden nämligen ha kunnat tillhandahålla dessa. Överklagandenämnden hade då kunnat undersöka dem och försäkra sig om att översättningarna var äkta.
- 36 Det överklagade beslutet antogs således i strid med rätten att yttra sig, som garanteras i artikel 41.2 a i stadgan.
- 37 EUIPO:s argument föranleder inte någon annan bedömning. Vad för det första gäller EUIPO:s argument att originalintygen gavs in för sent i det skedet, erinrar tribunalen om att EUIPO enligt artikel 95 i förordning 2017/1001 inte behöver beakta omständigheter eller bevis som parterna inte åberopat eller gett in i rätt tid.
- 38 Som domstolen har slagit fast följer det av denna lydelse att parterna – som regel och såvida inget annat föreskrivs – har möjlighet att åberopa omständigheter och ge in bevisning även efter det att de tidsfrister som gäller enligt förordning 2017/1001 har löpt ut, och att EUIPO på intet sätt är förhindrad att beakta sakomständigheter och bevisning som sålunda har åberopats eller getts in för sent (se dom av den 20 mars 2019, PRIMED; T-138/17, ej publicerad, EU:T:2019:174, punkt 46 och där angiven rättspraxis).
- 39 Genom att artikel 95.2 i förordning 2017/1001 anger att EUIPO ”inte behöver” beakta sådana bevis tillerkänns myndigheten ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller att besluta – med motivering av sitt beslut – om dessa bevis ska beaktas eller inte (se dom av den 20 mars 2019, PRIMED, T-138/17, ej publicerad, EU:T:2019:174, punkt 47 och där angiven rättspraxis).
- 40 Det framgår vidare av rättspraxis att det inte finns något principiellt skäl beträffande arten av förfarandet vid överklagandenämnden eller den instansens behörighet som hindrar att den vid prövningen av ett överklagande beaktar omständigheter eller bevisning som har åberopats respektive getts in för första gången till stöd för överklagandet (se dom av den 20 mars 2019, PRIMED, T-138/17, ej publicerad, EU:T:2019:174, punkt 48 och där angiven rättspraxis).

- 41 Det kan tilläggas att enligt lydelsen av artikel 27.4 i delegerad förordning 2018/625 får överklagandenämnden endast godta sådana sakomständigheter eller bevis som åberopas för första gången inför den om de uppfyller två krav: De ska dels ”vid ett första påseende se ut att vara relevanta för utgången i ärendet”, dels ”[ha lämnats] in för sent av giltiga skäl, och ... endast [vara] ett komplement till relevanta sakomständigheter och bevis som redan har lämnats in i rätt tid eller ... lämna[t]s in för att bestrida uppgifter som konstaterats eller prövats i den första instansen på eget initiativ när det överklagade beslutet fattades”.
- 42 I förevarande fall ifrågasatte överklagandenämnden översättningarnas äkthet och fann att klaganden, genom att inte tillhandahålla registreringsbevisen i original för de äldre varumärken som låg till grund för invändningen, inte hade uppfyllt kraven i artiklarna 7.2 och 8.1 i delegerad förordning 2018/625 i fråga om bevis för att varumärkena existerade och för att klaganden var innehavare av dem. Detta medförde att invändningen avsågs som ogrundad, såsom konstaterats i punkt 35 ovan. Det kan därför inte uteslutas att klaganden, om denne hade hörts i detta avseende, skulle ha kunnat ge in dessa intyg i original och att överklagandenämnden med tillämpning av artikel 27.4 i delegerad förordning 2018/625 hade kunnat godkänna dem och att invändningsförfarandet följaktligen skulle ha lett till ett annat resultat.
- 43 För det andra kan, i motsats till vad EUIPO har gjort gällande, dess meddelande till klaganden av den 8 mars 2021 inte anses anmoda klaganden att ta ställning till om registreringsintygen för de äldre varumärkena i original saknades eller om översättningarna var äkta. Det var nämligen fråga om ett standardiserat meddelande som inte alls nämnde något om de frågor om förekomsten, giltigheten eller omfattningen av skyddet för de äldre varumärkena eller om innehavaren av dessa varumärken som överklagandenämnden avsåg att pröva ex officio, med stöd av artiklarna 7.2 och 8.1 i delegerad förordning 2018/625.
- 44 Att klaganden under förfarandet vid invändningsenheten underrättades om sin skyldighet att inom den föreskrivna fristen styrka de äldre varumärkena saknar betydelse för bedömningen av om rätten till försvar iaktogs under förfarandet vid överklagandenämnden. Eftersom överklagandenämndernas behörighet innefattar omprövning av de beslut som fattats av EUIPO:s enheter och överklagandenämnden i förevarande fall på eget initiativ har tagit upp att det saknas bevis för att de äldre varumärkena existerar och är giltiga och för skyddets omfattning, kan denna underrättelse inte anses räcka för att ha gjort det möjligt för klaganden att på ett ändamålsenligt sätt uttrycka sin ståndpunkt inför överklagandenämnden avseende avslaget på invändningen på grund av att registreringsintygen för de äldre varumärkena i original inte hade getts in och på grund av tvivlen på om översättningen av dessa intyg var äkta (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 13 december 2016, CAFE DEL SOL, T-549/15, ej publicerad, EU:T:2016:719, punkt 43).
- 45 För det tredje framgår det av lydelsen i artikel 8.1 i delegerad förordning 2018/625 att om ingen bevisning har lagts fram inom den fastställda tidsfristen, eller om den framlagda bevisningen är uppenbart irrelevant eller uppenbart otillräcklig för att uppfylla kraven i artikel 7.2 i nämnda delegerade förordning, för någon av de äldre rättigheterna, ska invändningen avslås som ogrundad. Slutsatsen blir däremot inte densamma när vissa av dessa uppgifter har getts in inom fristen eller när de inte uppenbart saknar relevans eller är uppenbart otillräckliga. I förevarande fall är det utrett att klaganden inom den föreskrivna fristen gav in översättningar av registreringsintygen för de äldre varumärkena till invändningsenheten. Det är inte uppenbart att dessa omständigheter saknar relevans eller är uppenbart otillräckliga, eftersom överklagandenämnden inte i något fall skulle ha varit skyldig att avslå invändningen med stöd av artikel 8.1 i delegerad förordning 2018/625 för det fall klaganden hade hörts och gett in intygen i

original under förfarandet vid överklagandenämnden. Den bestämmelsen är nämligen inte en regel som hindrar överklagandenämnden från att använda sitt utrymme för skönsmässig bedömning enligt artikel 95.2 i förordning 2017/1001, eftersom artikel 8.1 i delegerad förordning 2018/625 ska tolkas på ett sätt som gör den förenlig med de överordnade rättsreglerna i förordning 2017/1001 och artikel 41 i stadgan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 december 2016, CAFE DEL SOL, T-549/15, ej publicerad, EU:T:2016:719, punkt 38).

- 46 För det fjärde ska det, i den mån EUIPO har gjort gällande att den inte kan vara skyldig att uttryckligen uppmana en part att inkomma med bevisning, erinras om att det ankom på överklagandenämnden att försäkra sig om att villkoren i artikel 41.2 i stadgan och artikel 94.1 andra meningen i förordning 2017/1001 var uppfyllda, vilket inte var fallet här (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 mars 2019, PRIMED; T-138/17, ej publicerad, EU:T:2019:174, punkt 44 och där angiven rättspraxis).
- 47 Av det ovan anförda följer att överklagandet ska bifallas på den tredje grunden och att det överklagade beslutet ska ogiltigförklaras. Det är därmed inte nödvändigt att pröva den andra grunden.

Rättegångskostnader

- 48 Enligt artikel 134.1 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.
- 49 Eftersom EUIPO har tappat målet, ska klagandens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

följande:

- 1) Det beslut som meddelades av fjärde överklagandenämnden vid Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) den 5 december 2022 (ärende R 1152/2022–5) ogiltigförklaras.**
- 2) EUIPO ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Insider LLC:s rättegångskostnader.**

Kornezov

Kecsmár

Kingston

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 17 april 2024.

Underskrifter